

LBRIS

We know
books

L. M. MONTGOMERY

vol. 10

A N N E

Familia din Ingleside

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘTIA

Capitolul I

Ce albă e luna astă-seară!, își zise în gând Anne Blythe, în timp ce pășea spre ușa din fața casei Dianei Wright, pe cărarea din grădina unde, prin aerul inundat de briza sărată, cădeau întruna petale gin-gașe din cireșii înfloriți.

Se opri o clipă să privească în jur, spre colinele și pădurile pe care le îndrăgise atât de mult și pe care încă le îndrăgea. Scumpă Avonlea! Acum casa ei era la Glen St. Mary, de mulți ani deja, însă Avonlea avea ceva ce Glen nu va putea avea niciodată. La fiecare colț i se părea că se vede pe ea însăși când era aici copilă... câmpurile pe care hoinărise o întâmpinau cu drag... ecouri de nestins ale vieții sale atât de frumoase de altădată o înconjurau din toate părțile... fiecare locșor pe care îl privea ascundea în el o amintire plăcută. Oriunde privea, vedea câte o grădină în care înfloreau acum trandafirii de altădată.

Lui Anne îi plăcea întotdeauna nespus de mult să revină la Avonlea, chiar și atunci când motivul vizitei era unul trist, cum era și acum. Venise cu Gilbert la înmormântarea tatălui lui și Anne rămăsese o săptămână, pentru că Marilla și doamna Lynde nu putuseră răbda gândul să o lase să plece atât de repede.

Camera ei cea veche, de deasupra verandei, era păstrată mereu pentru ea și când Anne intră în încăpere, în seara sosirii, văzu că doamna Lynde aranjase un buchet mare și încântător de flori de primăvară, anume pentru ea... și care, în clipa când își îngropă fața în el, părea că adunase în el toată mireasma anilor de neuitat. Acolo o aștepta Anne-

cea-de-altădată. O bucurie de nedescris o răscoli până în adâncul inimii. Camera de la mansardă își arunca brațele de jur-împrejurul ei... să o învăluie... să o cuprindă. Se uita cu drag la patul ei cel de demult, acoperit de cuvertura cu frunze de măr tricotată de doamna Lynde și la pernele imaculate împodobite cu dantelă croșetată de doamna Lynde, la covorașele de pe dușumea împletite de Marilla, la oglinda care reflectase odată chipul micuței orfane, cu fruntea ei descrunțată de copil care plânsese până ce adormise în acea noapte de demult. Anne uitase deja că era mama fericită a cinci copii, în timp ce Susan Baker împletea iar, în taină, botoșei la Ingleside. Acum era iarăși Anne, fetița din Casa cu Frontoane Verzi.

Când Doamna Lynde intră să aducă prosoape curate, o găsi tot în fața oglinzii, cu privirea visătoare.

— E tare bine că ai venit iar acasă, Anne, asta zic. Au trecut nouă ani de când ai plecat, dar se pare că nici eu, nici Marilla nu ne putem lecu de dor. Acum că Davy s-a însurat, parcă nu mai e așa grea singurătatea. Millie e o scumpă... Ce plăcinte face! Chiar dacă e curioasă ca o mătă și vrea să le afle ea pe toate. Dar dintotdeauna am zis și totdeauna am să zic că nu e nimenea ca tine.

— Ah, dar să știi că pe oglinda asta n-o pot păcăli, doamnă Lynde. Mie îmi spune foarte limpede: „Nu mai ești așa tânără ca altădată,” zise Anne, făcând-o pe mofturoasa.

— Dar tenul să știi că ți l-ai păstrat foarte bine, zise doamna Lynde încercând să o îmbărbăteze. Dar desigur, tu nu ai prea avut niciodată cine știe ce culoare în obraji.

— Oricum, se pare că nu o să fac gușă, zise Anne veselă. Și camera mea de altădată nu m-a uitat, doamnă Lynde. Mă bucur tare mult. M-ar fi durut enorm dacă m-aș fi întors și aș fi aflat că m-a uitat. Și e minunat să văd luna răsărind iarăși pe deasupra Pădurii Bântuite.

— Parcă ar fi pe cer o bucată de aur mare de tot, nu ți se pare? zise doamna Lynde, simțindu-se brusc cuprinsă de o

efuziune poetică și mulțumind lui Dumnezeu că nu era și Marilla de față să o audă.

— Uite-te și la brazii ăia ascuțiți care se reflectă... și la mestecenii din vale care parcă își întind brațele spre cer. Acum sunt ditamai copacii, dar când am sosit eu aici erau abia niște puieti. Asta chiar mă face să mă simt un picuț bătrână.

— Parcă ar fi niște copii, zise doamna Lynde. E înfiorător cum de întorci o clipă spatele și au și crescut. Uită-te la Fred Wright! Abia dacă are treispe ani, da' e înalt ca taică-su. La cină avem plăcintă caldă din carne de pui și anume pentru tine am făcut niște fursecuri cu lămâie. Să nu cumva să te temi să dormi în patul acela! Am scuturat azi cearșafurile, iar Marilla n-a știut că le-am scuturat, așa că le-a mai scuturat și ea o dată. Și nici Millie n-a știut nimic și le-a mai scuturat și ea a treia oară. Sper că Mary Maria Blythe are să iasă mâine din casă... Așa tare-i place o înmormântare ca lumea.

— Mătușa Mary Maria, așa îi spune mereu Gilbert, deși e doar verișoara tatălui lui. Pe mine mă strigă mereu „Annie,” zise Anne cutremurându-se. Și când m-a văzut prima oară după ce m-am măritat mi-a zis: „E tare ciudat că Gilbert te-a ales tocmai pe tine. Putea să pună mâna pe atâtea fete frumoase.” Poate că de asta nu am îndrăgit-o niciodată și știu că nici Gilbert nu o îndrăgește, deși ține prea mult la familia lui ca să recunoască.

— Gilbert rămâne mai mult?

— Nu. Trebuie să se întoarcă mâine-seară. A lăsat un pacient într-o stare destul de critică.

— Mă rog, se pare că nu îl prea mai leagă multe de Avonlea, după ce s-a dus și maică-sa anul trecut. Domnu' Blythe ăl bătrân n-a mai rezistat mult după moartea ei... nu mai avea pentru ce să trăiască. Așa au fost mereu ăștia din neamul lui Blythe, s-au atașat dintotdeauna de lucruri ce țin de lumea asta. E trist când stai să te gândești că n-a mai rămas niciunul în Avonlea. Au fost un neam de toată isprava.

Iar ăștia, de-alde Sloane, câtă frunză și iarbă. Și neamu' Sloane e neamu' Sloane cât or trăi, în vecii vecilor. Amin!

— Lasă-i în plata Domnului pe Sloane, să fie cât de mulți! Eu după cină ies să mă plimb sub clar de lună prin livada cea veche. Și la urma urmelor, tot va trebui să merg la culcare, deși întotdeauna am fost de părere că e curată pierdere de vreme să dormi în nopțile cu lună... Dar am să mă trezesc devreme să prind primele raze când va răsări soarele peste Pădurea Bântuită. Atunci cerul se face ca de mărgean, iar măcălendrii vor păși țațoși pe unde vezi cu ochii. Poate o vrăbiuță se va așeza pe pervaz... și am să privesc panseluțe galbene și violet...

— Toate bune, numa' că *epurii* or mâncat tot stratul de crini, zise tristă doamna Lynde în timp ce cobora pe scări cu mersul ei bălăbănit ca de rață, răsuflând însă ușurată, în taină, pentru că nu mai era nevoită să asculte toată poliloghia aia despre lună și lumina răsăritului.

Anne fusese mereu un pic ciudată când venea vorba despre așa ceva. Și părea că nu mai e nicio speranță să-și revină vreodată.

Diana ieși în cărare în întâmpinarea lui Anne. Chiar și la lumina lunii se vedea că părul îi e încă negru, obrații îmbujorați și ochii plini de strălucire. Dar nici măcar luna nu putea ascunde faptul că e mai voinică decât altădată... iar Diana nu fusese niciodată ceea ce oamenii din Avonlea numesc „slăbătură.”

— Nu-ți face griji, draga mea, nu pot sta mult.

— De parcă de *asta* îmi fac eu griji, răspunse Diana pe un ton plin de reproș. Știi prea bine că aș prefera să petrec seara cu tine decât să merg la recepție. Nici n-am apucat să te văd bine și poimâine pleci. Dar e vorba despre fratele lui Fred, n-avem de ales, trebuie să mergem.

— Sigur că trebuie. Oricum, și eu sunt cam pe fugă. Am venit pe drumul cel vechi, Di, am trecut pe lângă Izvorul Nimfelor, prin Pădurea Bântuită, pe lângă grădina ta cea veche cu pomi umbroși... și apoi pe lângă Marea cu Sălci.

Ba chiar m-am oprit să privesc sălciile cu susul în jos, așa cum făceam odată. Ce mult au crescut!

— Nu doar ele au crescut, zise Diana oftând. Când mă uit la micul Fred! Toți ne-am schimbat... în afară de tine. Tu rămâi mereu aceeași, Anne. Cum faci de ești întotdeauna așa de subțirică? Uită-te la mine!

— Un pic cam rotofeie, cum îi stă bine unei mămici, râse Anne. Dar ai scăpat de burtica aia de vârsta a doua, Di. În ce mă privește..., mă rog, și doamna H. B. Donnell e de aceeași părere cu tine. La înmormântare mi-a zis că n-am îmbătrânit nici măcar cu o zi. În schimb, doamna Harmon Andrews e de altă părere. Mi-a zis: „Anne, draga mea, în ce hal ai slăbit!” Totul ține de ochiul sau de conștiința celui care privește. Mă simt cât de cât mai bine numai când mă mai uit la pozele din reviste. Eroii și eroinele de acolo îmi par *mult prea tineri*. Dar lasă, Di, mâine vom fi iarăși ca două fetișcane. Chiar asta am venit să-ți spun. O să ne luăm liber o după-amiază și o seară întregă să colindăm prin toate locurile noastre dragi de altădată... dar absolut prin toate. Ne plimbăm peste câmpuri și prin codrii cei plini de ferigi. Vom vedea iarăși toate locurile care ne-au fost atât de dragi și dealurile care ne vor face să ne simțim din nou ca în tinerețe. Știi bine că primăvara nimic nu pare niciodată imposibil. Nu o să ne mai simțim ca niște mame cu griji pe cap, ci o să fim vesele, întocmai cum crede doamna Lynde că sunt, în adâncul inimii ei. Chiar nu e deloc plăcut să fii *mereu* cu capul pe umeri, Diana.

— Oh, Doamne, acum chiar că te recunosc! Și cât mi-ar plăcea! Dar...

— Niciun *dar*. Știu la ce te gândești: „Cine o să gătească cina pentru bărbați?”

— Nu-i chiar așa. Anne Cordelia poate găti la fel de bine ca mine, deși are doar unsprezece ani, zise Diana umflându-se în pene. Și oricum asta avea de gând să facă. Eu voiam să merg până la Societatea pentru Întrajutorare, dar n-am să mai merg. Am să vin cu tine. Va fi ca un vis

împlinit. Dacă ai știi, Anne, în câte seri stau și mă prefac că suntem iar niște fetițe... O să luăm și niște mâncare cu noi.

— Și o să mâncăm în grădina lui Hester Gray! Bănuiesc că mai e încă acolo...

— Cred că da, zise Diana nu prea sigură pe ea. N-am mai trecut pe acolo de când m-am măritat. Anne Cordelia umblă peste tot, dar îi spun întotdeauna că n-are voie să meargă prea departe de casă. Îi place tare mult să hoinărească prin pădure și, într-o zi, când am certat-o că vorbea singură prin grădină, ea îmi zice că nu vorbea singură... cică vorbea cu duhul florilor. Știi setul acela de ceșcuțe de ceai pentru păpuși, cu boboci de trandafiri roz, pe care i l-ai trimis când a împlinit nouă ani. N-a spart nicio ceșcuță... să vezi cât e de atentă! Nu le folosește decât atunci când vin la ea la ceai cei Trei Omuleți Verzi. N-am reușit să aflu cine își imaginează ea că sunt *ăștia*. Anne, eu m-am convins că seamănă mai mult cu tine decât cu mine.

— Poate că numele e mai de preț decât ne-a lăsat Shakespeare să credem.¹ Te rog să nu-i înăbuși fanteziile, Diana! Le plâng de milă copiilor care nu au voie să petreacă câțiva ani pe tărâmul basmelor.

— Acum Olivia Sloane e învățătoare aici, zise Diana, fără prea mare bucurie în glas. Tocmai a absolvit și a preluat slujba de la școală pentru un an, să stea lângă mama ei. Ea zice că după părerea ei copiii trebuie să fie siliți să înfrunte realitatea.

— Am trăit s-o aud și pe asta anume că *tu* îi iei partea *Sloanișeniei*, Diana Wright?!

— Nu... nu... nu! Nu-mi place de ea deloc. Are ochii aia albaștri și holbați, ca toți din neamul lor. Și să știi că nu

¹ Anne se referă la discursul Julietei din actul II, scena 2 din piesa „Romeo și Julieta”: „Ce preț are un nume? Trandafirul,/ Oricum i-ai spune, tot așa-și împarte/ Mireasma dulce. Astfel și Romeo,/ De l-ar chema oricum, ar răspîndi/ Aceeași dulce vrajă ca și-acum.” (William Shakespeare, „Opere complete,” vol. 3, Editura Univers, București, 1984, pp. 33-34. Versiunea în limba română îi aparține lui Virgil Teodorescu.

mă deranjează niciun pic fanteziile lui Anne Cordelia. Sunt drăguțe, așa cum erau și ale tale. O să aibă ea parte destul de *realitate* când o să dea piept cu viața.

— Atunci așa rămâne! Vino la Green Gables cam pe la două să bem un vin de coacăze așa cum îl face Marilla... mai face din când în când, să le facă în ciudă părintelui și doamnei Lynde... așa, ca să simțim că facem și noi niscaiva drăcovenii.

— Mai ții minte când m-ai îmbătat cu vinul ăla? chicoti Diana, pe care nu o deranjează drăcoveniile așa cum ar fi deranjat-o dacă ar fi folosit oricine altcineva cuvântul ăsta în afară de Anne.

Toată lumea știa că Anne nu vorbește serios când folosește asemenea cuvinte. Așa e ea.

— Măine chiar o să avem parte de o zi plină de „mai-ții-minte,” Diana. Haide, nu te mai rețin. Uite că vine Fred cu trăsurica! Ai o rochie foarte frumoasă.

— Fred m-a convins să-mi fac o rochie nouă pentru nuntă. Eu nu credeam că ne permitem, după ce-am ridicat hambarul cel nou, dar el zice că n-are de gând ca nevastă-*sa* să arate ca una culeasă de pe stradă și nu merge cu mine așa la o nuntă unde toată lumea e la patru ace. Deh, așa-s bărbații!

— Parcă ai fi doamna Elliott de la Glen, zise Anne pe un ton sarcastic. Ar fi bine să scapi de obiceiul ăsta. Chiar ți-ar plăcea să trăiești într-o lume fără bărbați?

— Ar fi înfiorător, recunosc Diana. Da, da, Fred, vin acum. Oh, bine-atunci! Pe mâine, Anne!

Pe drumul de întoarcere, Anne poposi la Izvorul Nimfelor. Îi era atât de drag locul acesta, care parcă prinsese în el fiecare clinchet din râsetele ei de când era copil, le ținuse captive și acum le elibera, spre bucuria urechilor ei. Visurile ei de altădată... le vedea în Izvorul cel limpede... legămintele și șoaptele de demult... le păstrase pârâiașul, iar acum vorbea murmurat despre ele... dar nu era nimeni să asculte în afară de brazii cei vechi și înțelepți din Pădurea Bântuită care le ascultau de atâta amar de vreme.

— **C**e zi superbă! Parcă anume pentru noi, zise Diana. Deși tare mi-e teamă că mâine are să plouă.

— Și ce dacă?! O să-i sorbim azi toată frumusețea, chiar dacă mâine vor dispărea razele de soare. Să ne bucurăm azi de prietenia noastră, chiar dacă mâine nu vom mai fi împreună. Privește dealurile acelea lungi, verzi-aurii... văile albastrii învăluite în ceață. Sunt *ale noastre*, Diana! Nu-mi pasă că dealul cel mai îndepărtat e pe numele lui Abner Sloane. Astăzi sunt *ale noastre toate*. Bate vântul dinspre apus și pe mine mă cuprinde întotdeauna spiritul de aventură când bate vântul dinspre apus, așa că vom avea parte de o drumeție de neuitat.

Și chiar așa a fost. S-au plimbat iarăși prin locurile atât de dragi: Aleea Îndrăgostiților, Pădurea Bântuită, Pustiul Hoinar, Valea Violetelor, Poteca cu Mesteceni, Lacul de Cristal. Însă nu era totul la fel ca altădată. Puietii de mesteacăn din Pustiul Hoinar, unde era odată căsuța lor de joacă, erau acum ditamai copacii; Poteca cu Mesteceni, pe unde nu mai călcase picior de om, era năpădită de tot soiul de ferigi; Lacul de Cristal dispăruse cu totul, lăsând în urmă o groapă jilavă și plină de mușchi. Însă Valea Violetelor era toată purpurie de atâtea violete, iar puietul de măr pe care îl găsisese Gilbert odată, de mult, într-o pădure, era acum un copac uriaș, împodobit de boboci mici și roșcați.

Mergeau cu capul gol și părul lui Anne lucea în lumina soarelui aidoma lemnului de mahon lăcuit, în timp ce Diana avea același păr negru și strălucitor. Se priveau în ochi cu căldură, prietenie și înțelegere. Uneori mergeau

fără să spună nimic... Anne susținea mereu că doi oameni care se înțeleg atât de bine ca ea și Diana își pot *simți* unul altuia gândurile. Din când în când își condimentau conversația cu câte un „mai-ții-minte?”. „Mai ții minte când ai căzut prin acoperișul cotețului de rațe la familia Cobb, de pe Tory Road?” „Mai ții minte când ai sărit pe mătușa Josephine?” „Mai ții minte Clubul Povestitoarelor?” „Mai ții minte vizita doamnei Morgan, când ți-ai vopsit nasul roșu?” „Mai ții minte cum ne transmiteam semnale una alteia cu lumânări?” „Mai ții minte ce bine ne-am distrat la nunta domnișoarei Lavender și ce fundițe albastre avea Charlotta?” „Mai ții minte Societatea de Îmbunătățire?” Părea că aproape aud ecoul chicotelor de răs de altădată.

Se părea că Societatea de Îmbunătățire a Satului Avonlea își dăduse obștescul sfârșit. Se stinsese îndată după ce se măritase Anne.

— N-au putut face față, Anne. Tinerii din Avonlea din ziua de azi nu mai sunt cum erau pe vremea *noastră*.

— Vorbești de parcă noi am fi terminate, Diana. Avem abia cincisprezece ani și suntem suflete pereche. Nu s-a umplut văzduhul de lumină, ci *este* chiar lumina. Eu mă simt de parcă încep să-mi crească aripi.

— Și eu simt la fel, zise Diana, uitând că în dimineața aceea acul cântarului se oprise la șaptezeci. Uneori cred că mi-ar plăcea să mă prefac într-o pasăre, măcar pentru o vreme. Cred că e minunat să poți zbura.

Frumusețea domnea de jur-împrejurul lor. Din codrii întunecați se vedeau lucind neașteptate culori care le luminau potecile ademenitoare. Razele soarelui de primăvară se strecurau printre frunzele tinere și verzi. Pretutindeni răsunau triluri vesele și din loc în loc păseau prin niște vâlcele în care parcă se scăldau în aur. La fiecare pas le izbeau în față mireisme proaspete de primăvară de ferigă, de brad sau mirosul sănătos de arătură proaspătă. Dădură într-o potecă străjuită de cireși sălbatici în floare, mai apoi într-o poiană verde și plină de brăduți care abia răsăriseră

și arătau ca niște pitici ghemuiți în iarbă, de pârâiașe care nu erau încă „prea largi să le poți sări,”² băluște³ înflorite pe sub brazi, pâlcuri de ferigi tinere și crețe și un mesteacăn jupuit de învelișul alb de cine știe ce vandal și dezvelindu-și toate culorile scoarței. Anne îl privi atât de mult timp, încât Diana se întreba ce-o fi apucat-o. Nici nu observă ce făcuse Anne. Acum nuanțele se înșirau de la alb ca laptele, trecând prin minunatele tonuri de auriu, apoi culori din ce în ce mai închise până ce stratul cel mai adânc dezvelea un cafeniu desăvârșit, de parcă ar fi vrut să spună că toți mestecenii, atât de reci și sfoși pe dinafară, aveau și culori calde și sensibile.

— În inima lor e focul primordial al pământului, zise Anne abia șoptit.

În fine, după ce străbătură o vale îngustă și împădurită, presărată de ciuperci, dădură de grădina lui Hester Gray. Era aproape neschimbată, plină de flori la fel de încântătoare. Erau din belșug crini de iunie, așa cum numea Diana narcisele. Cireșii se făcuseră mari și erau acum ca niște nămeți de flori albe ca zăpada. Încă se vedea aleea din mijloc, străjuită de trandafiri, iar șanțul cel vechi era alb de atâția căpșuni înfloriți, albastru de atâtea violete și verde de la miile de ferigi abia mijite. Se așezară să mănânce ce aveau în coș într-un colț al grădinii, pe niște pietre bătrâne și pline de mușchi, lângă o tufă de liliac ce-și flutura florile violet în lumina soarelui ce începuse să coboare. Le era foame și amândouă aduceau laude felului în care gătiseră.

— Ce bună e mâncarea când o mănânci în aer liber! suspină Diana, parcă de la atâta tihnă. Prăjitura asta a ta cu ciocolată, Anne, nici nu am cuvinte. Neapărat să-mi dai rețeta. Lui Fred i-ar plăcea la nebunie. *El* poate mânca orice

și tot slab rămâne. Eu mereu zic că *n-am* să mai mănânc prăjituri pentru că mă îngraș de la an la an. Mă îngrozesc la gândul că pot să ajung ca mătușa mea de-a doua, Sarah. Era așa de grasă, că trebuia s-o tragă cineva în sus ca s-o poată ridica, dacă se așeza cumva. Dar când văd o prăjitură ca asta... și ca aia de aseară de la recepție... mă rog, cred că s-au simțit jigniți că nu am mâncat-o.

— Te-ai simțit bine?

— Da, într-un fel. Numai că am intrat în ghearele Henriettei, verișoara lui Fred... Pentru ea e o *adevărată* încântare să-ți povestească despre operațiile ei și toate senzațiile pe care le-a avut în timpul operațiilor și cât de repede i-ar fi explodat apendicele dacă nu l-ar fi scos. „Mi-au pus cincisprezece copci. Oh, Diana, prin ce agonie am putut trece!” Mă rog, se pare că i-a plăcut, că dacă tot a suferit *atâta*, măcar să se bucure când vorbește despre asta. Jim a fost tare amuzant... Una peste alta, nu știu dacă lui Mary Alice i-a plăcut... Mă rog, o bucațică... unde s-a dus mia, ducă-se și suta... ce mai contează un bănuț... Atâta a zis... că taman cu o seară înainte de nuntă i s-a făcut așa de frică, că-i venea să se urce în tren și să-și ia tălpășița. Zicea că toți mirii ar spune același lucru dacă ar fi să fie sinceri. Eu una nu cred că Gilbert și Fred au simțit la fel. Tu ce zici, Anne?

— Sunt sigură că nu.

— Așa a zis și Fred când l-am întrebat. Zicea că-i e frică numa' să nu mă răzgândesc eu în ultima clipă, ca Rose Spencer. Dar nu poți ști niciodată ce le trece prin cap bărbaților. În fine, n-are rost să ne mai batem capul acum. Ce bine ne-am simțit în după-amiaza asta! Parcă am rețrăit atâtea și atâtea fericiri de odinioară. Tare mi-ar fi plăcut să nu plecî mâine, Anne.

— Nu poți veni tu într-o vizită la noi vara asta, Diana? Înainte să... mă rog, înainte să nu mai vreau să am musafiri pentru o vreme.

— Ba tare mult mi-ar plăcea. Dar vara asta nu cred că pot pleca de-acasă, sunt prea multe de făcut.

² Vers din poemul „With rue my heart is laden” al poetului englez A. E. Housman (1859–1936).

³ *Ornithogalum umbellatum* – plantă perenă cunoscută și sub denumirea de *Steaua Bethleemului*.

— Vine și Rebecca Dew, în cele din urmă, și asta mă bucură... dar mi-e teamă că vine și mătușa Mary Maria. I-a bătut ea niște aropouri lui Gilbert. Nici el nu are chef de ea mai mult ca mine... dar îi e „rubedenie,” așa că pentru ea ușa trebuie să fie mereu deschisă.

— Poate am să vin la iarnă. Mi-ar plăcea să văd iarăși Ingleside. Ai o casă tare frumoasă Anne... și o familie minunată.

— E frumos Ingleside și acum chiar îmi place la nebunie. La un moment dat credeam că n-are să-mi placă vreodată. N-o puteam suferi nici când am fost prima dată acolo, chiar pentru tot ce avea ea mai bun. Era o insultă pentru scumpa mea Casă de Vis. Îmi aduc aminte cum jeleam când am plecat și îi spuneam lui Gilbert: „Ce fericiți am fost aici! Nu vom fi nicăieri la fel de fericiți.” O vreme m-am desfătat doar cu dorul de casă. Apoi au început să încolțească câțiva mugurași de afecțiune pentru Ingleside. La început am încercat să mă împotrivesc... sincer am încercat... dar, în cele din urmă, a trebuit să cedez și să recunosc că îmi place la nebunie. Și de atunci îmi place din ce în ce mai mult cu fiecare an. Nu e o casă chiar atât de veche... casele prea vechi sunt triste. Și nu e nici prea nouă... casele prea noi sunt... necoapte. E exact ce trebuie. Îmi place la nebunie fiecare încăpere din ea. Fiecare are câte un mic defect, dar are și ceva nemaipomenit de bun, ceva ce o deosebește de toate celelalte, ceva ce îi dă personalitate. Îmi plac la nebunie toți copacii aceia maiestuoși. Nu știu cine i-a plantat, dar de fiecare dată când urc la etaj, mă opresc pe palier. Știi fotoliul ăla mare din fața ferestrei ăleia ciudate... mă așez acolo o clipă, îi privesc și îmi spun: „Să-l aibă Dumnezeu în pază pe cel care a plantat acești copaci, oricine ar fi fost.” Chiar avem mulți copaci în jurul casei și nu vrem să renunțăm nici măcar la unul.

— Fred al meu e la fel. Se închină la salcia aia mare de la sud de casă. Ne strică toată priveliștea de la fereastra din salon și i-am spus de-atâtea ori de mă doare gura, dar el

zice: „Ești tu în stare să dobori ceva atât de frumos numai pentru că te împiedică să vezi peisajul?” Așa că salcia rămâne la locul ei... și chiar e minunată. De asta am numit casa noastră Ferma Salciei *Singuratic*. Îmi place mult numele *Ingleside*. E drăguț, te face să te simți „acasă.”

— Așa a zis și Gilbert. A durat destul de mult până să ne hotărâm asupra numelui. Am încercat câteva, dar nu se *potriveau*. Dar când ne-a venit în minte *Ingleside*, am știut din prima clipă că e ceea ce trebuie. Mă bucur că avem o casă mare, încăpătoare. La ce familie avem, chiar așa ceva ne trebuie. Așa mici cum sunt, și copiilor le place la nebunie.

— Sunt niște scumpi! Diana își tăie, cu șiretenie, încă un „trofeu” din prăjitura de ciocolată. Și ai mei sunt nemaipomeniți... dar ai tăi au cu adevărat ceva aparte... iar gemenele tale! Pentru *asta* chiar te invidiez. Dintotdeauna mi-am dorit gemeni.

— N-aveam cum să scap de gemeni, asta e soarta mea. Însă sunt dezamăgită că ale mele nu seamănă de niciun fel. Însă Nan e tare frumușică, cu părul ei șaten, ochi căprui și ten superb. Di e preferata lui tata, fiindcă are ochii verzi și părul roșcat, și nu doar că e roșcat, dar are și un vârtej. Cât despre Shirley, Susan îl iubește ca pe ochii din cap. Eu am zăcut bolnavă mult timp după ce l-am născut, iar ea a avut atâta grijă de el, că mă tem că de-atuncea crede că e copilul ei. Îi zice „micuțul meu brunet” și îl alintă cu nerușinare.

— Și e încă atât de mic, încât te mai poți furișa să vezi dacă nu s-a dezvelit și să-l învelești la loc, zise Diana cu invidie. Jack al meu are nouă ani și nu-i mai place să fac așa ceva. Zice că e băiat mare. Și așa de tare îmi plăcea! Și ce bine-ar fi dacă n-ar crește copiii așa de repede...

— Ai mei n-au ajuns încă la etapa asta... deși am băgat de seamă că de când merge la școală, Jem nu mai vrea să mă țină de mână când mergem prin sat, zise Anne oftând. Dar și el și Walter și Shirley abia așteaptă să vin să-i învelesc la culcare. Walter chiar a făcut din asta un adevărat ritual.

— Și tu nu trebuie încă să-ți faci griji de ce vor ei să se facă când vor fi mari. Jack e înnebunit să se facă soldat când o să crească... Auzi la el, soldat!

— Nu-ți mai bate capul cu din astea. O să uite cu totul când o să găsească altceva care să-i placă. Războiul nu mai e de actualitate. Jem își închipuie c-o să se facă marinar, cum a fost căpitanul Jim, iar Walter se și vede mare poet. El are o fire cu totul aparte față de ceilalți. Însă tuturor le plac la nebunie copacii și le place să se joace în *Vale*... așa se cheamă, e un loc mai jos de Ingleside, cu poteci încântătoare și unde curge un pârâiaș. Un loc care nu are nimic ieșit din comun, pentru toată lumea e doar „Valea,” dar pentru ei e tărâmul basmelor. Nici ei nu-s perfecți... dar sunt o gașcă faină... și din fericire au parte de iubire din belșug. Și cât mă bucur că mâine-seară la ora asta voi fi acasă și le voi spune copiilor povești la culcare și îi voi aduce ofranda cuvenită de laude lui Susan pentru toate ferigile și condurașii.⁴ Îi iese bine lui Susan cu ferigile, nimeni nu se pricepe așa bine ca ea. Sincer, pot să i le ridic în slăvi oricât... însă condurașii, Diana! Mi se pare că nici nu seamănă cu niște flori. Dar nu-i pot spune nimic, mi-e frică să nu se simtă jignită. Mereu reușesc cumva să evit subiectul, Providența încă nu m-a lăsat baltă. Susan e o adevărată comoară, nu știu ce m-aș face fără ea. Și îmi aduc aminte că odată i-am spus că ea e pentru noi o „străină.” Da, e minunat gândul că mă întorc acasă și totuși mă simt și puțin tristă că părăsesc Casa cu Frontoane Verzi. E atât de frumos aici... cu Marilla... și *cu tine*. Prietenia noastră a fost dintotdeauna ceva frumos, Diana.

— Da... și întotdeauna... vreau să spun... eu nu m-am priceput niciodată la cuvinte așa ca tine, Anne..., dar noi am păstrat întotdeauna *un jurământ și o promisiune solemnă*, nu-i așa?

⁴ Condurașul, cunoscut și sub alte denumiri (condurul-doamnei, calceolara, poșeta-doamnei sau papucel) este o plantă ornamentală agățătoare, cu flori mari, galbene-roșcate și cu un pinten drept.

— Întotdeauna... și așa va fi mereu.

Mâna Diane se trezi deodată strângând mâna lui Anne. Și statură așa, într-o tăcere prea plăcută ca să fie deranjată de cuvinte. Umbrele serii, lungi și neclintite, cădeau peste firele de iarbă, peste flori și peste pajiștile verzi din depărtare. Soarele cobora spre asfințit. Pe cer, umbrele cenușii și roșiatice se adânceau și păleau dincolo de copacii triști și apusul de primăvară învălui deodată grădina lui Hester Gray, pe unde acum nu se mai plimba nimeni. Măcălendrii umpleau aerul serii cu triluri ca de flaut și peste cireșii albi răsări ca de nicăieri o stea uriașă.

— Prima stea înseamnă întotdeauna o minune, zise Anne visătoare.

— N-aș mai pleca niciodată de aici, zise Diana. Nici nu vreau să mă gândesc că va trebui să plecăm.

— Nici eu... dar la urma urmei, doar ne-am prefăcut că avem cincisprezece ani. Să nu uităm de îndatoririle familiale. Doamne, cum miroase liliacul! Diana, te-ai gândit vreodată că în florile de liliac e ceva anume, ceva nu chiar atât de... neprihănit? Gilbert râde când aude așa ceva, lui îi plac la nebunie, dar mie îmi amintesc întotdeauna de ceva tainic, ceva nespuse de dulce.

— Sunt prea greu de ținut în casă, eu așa zic, spuse Diana.

Ridică platoul pe care erau resturile de la prăjitura cu ciocolată... le aruncă o privire plină de poftă... apoi scutură din cap și puse totul în coș cu o grimasă care exprima o mare noblețe și cumpătate.

— Nu ar fi frumos, Diana, acum când ajungem acasă să ne vedem pe noi înșine, cele de altădată, alergând pe Aleea Îndrăgostiților?

— Nuuuu, nu cred că ar fi deloc frumos, Anne. Nici n-am băgat de seamă că s-a întunecat. La lumina zilei e frumos să îți închipui orice, însă...

Porniră împreună, încet, spre casă, în tăcere și cu sufletele pline de iubire, în timp ce pe bătrânele dealuri din spatele lor soarele magnific arunca ultimele raze de lumină.